

פתיחת האבן עזרא לרות: נאום אברהם בעבור היות דוד שורש מלכות ישראל נכתב בספרי הקודש יחס דוד:

זהר חדש רות: ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת. האיש, דא הקב"ה, ישאג ויהיב קלא על חורבן דבי מקדשא. הה"ד, ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו... והנה אשה שוכבת מרגלותיו, שכיבת לעפרא, מהדקא בין רגליו, דא כנסת ישראל. כדן בההיא שעתא איהי איתערת לגביה, והוא שאיל לה, מי את בתי בגלותא. ומי את בשעתא דא: ותאמר אנכי רות אמתך. מרוות בצערין, מרוות מכאובין על בני דאינון בגלותא. ועל פלטרין קדישין דאתריכנא מנייהו, ולא די דאתריכנא, אלא דמחרפין ומקללין בכל יומא עלייהו, ולית לי פומא בגלותא לאהדרא לון... אבל ליגי הלילה, הוי השתא בגלותא, ואנהיגי לבניך תמן באורייתא ובעובדין טבין. ואם יסהדן עליך עובדין טבין למפרוק לך, יפרוק. ואם לאו, וגאלתיך אנכי. חי ה' שכבי עד הבקר, עד דייתי צפרא ונהירו דפורקנא: והנה הגואל עובר אשר דבר בועז ויאמר סורה שבה פה פלוני אלמוני. פלוני מכוסה, גנוז מיומא דאתברי עלמא: לא אוכל לגאול פן אשחית את נחלתי. מכאן, דתרין משיחין אינון, גואל קרוב, גואל רחוק. גואל קרוב, מסטרא דימינא. גואל רחוק, דא משיחא בן יוסף, ומאן איהו. יוסף דאקרי צדיק. ודא איהו משיחא דאתי ראשון: לא אוכל לגאול לי, דהא ימינא דאיהו לאחורא, דכתיב השיב אחור ימינו, כתיב ביה, הושיעה ימינך וענני. ועד דאתושע דא, לא אוכל לגאל לי: גאל לך אתה את גאולתי. דהא משיח בן יוסף אתי ויפרוק קדמאה, לבתר אתערא ימינא גניזא. ע"כ רזין דמגילה זו. אתו רבי נהוראי ורבי יהודאי, ונשקו ראשיה וידוי.

אם הבנים שמחה פרק שלישי אות סז: הך גואל היה איין פרוממער (חרדי), דהיה ירא לקחת את רות ולהצמיח את אורו של משיח, פן יגרום על ידה פגם לבניו, ואמר לא אוכל לגאול פן אשחית את נחלתי. והפסוק האשימו על כך וכמו שכתב רש"י שם על פלוני אלמוני: "ולא נכתב שמו לפי שלא אבה לגאול" אף דהיתה טענתו בצידו פן אשחית את נחלתי, אעפ"י כן האשימו הכתוב שלא טוב עשה יען כי במקום שצריך לגלות אורו של משיח, אסור להיות שוטה ולבוא עם פרומקייט (חרדיות).
רחל המשוררת: אך אני לא אוכה בשורת הגאולה אם מפי מצורע היא תבוא.

אם הבנים שמחה פרק שני אות יב: וידעתי בני ידעתי כי יוקשה לך קושיא גדולה על דברינו אם כן הוא שהבנין שנעשה בימינו בארץ הקדושה הוא סימן ואות על הקץ שקרבה לבוא ואתחלתא דגאולה ואיך יתכן שרוב בוני הארץ המה לדאבונינו מחללי שבתות ועוברי עבירה רח"ל וכמעט אשר כגויי הארץ המה בעוונותינו הרבים ואיך יתכן שהבורא כל עולמים יעשה אתחלתא דגאולה ואות וסימן על ידיהם הלוא קיי"ל מגלגלין זכות ע"י זכאי? אהובי בני קושייתך עצומה לכאורה אבל הסכת ושמע לדברי דע בני כי מי יעמוד על מפעלות תמים דעים... ולרווחא דמילתא בוא ואראך דוגמא גמרא מפורשת בחולין דקאמר הגמרא רחם זו שרקק אמר רבי יוחנן למה נקרא שמו רחם כיון שבא רחם באו רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבוי והוא דיתב אמדי ועביד שרקק, וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתי משיחא שנאמר אשרקה להם ואקבצם. הרי דבשורת הגאולה דלעתיד יהיה ע"י עופות טמאים... ואם תרצה אראך ביותר מבואר דבוני הארץ האלה אשר הם בעיניך כרשעי ישראל כי הם הם המבשרי דגאולה ועליהם רומז הש"ס דחולין הנ"ל למבשרי הגאולה, דרבינו הקדוש בספר הקדוש נועם אלימלך מכנה את רשעי ישראל בשם עופות טמאים.

צדיק יסוד עולם לאריז"ל: ליגי הלילה והנה כפקר אם יגאלך טוב יגאלך לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יזנד שכבי עד הבקר: לילה מורה על הגלות... והיה בבוקר כשיתחיל להזריח עמוד השחר בזמן הגאולה, אם יגאלך טוב ר"ל אם יתעורר אותו הטוב הגנוז מעצמו ע"י תשובה ומע"ט, יגאל יהיה הגאולה מיד בבוקר ר"ל בזמן הקץ הראשון, כי כמה קיצין כלו ועברו, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה. ואם לא יחפץ לגאלך - שלא יעשה תשובה, וגאלתיך אנכי - פירוש אני מעורר אותו הטוב כנאמר למעני אעשה. חי ה' חי הוא בסוד יסוד, ה' הוא תפארת, ויש בכאן רמז גדול שלא ניתן לכתוב באשר שנוגע לזמן הגאולה שכבי עד הבוקר.

ריש מילין: ירח בן יומו: והננו משתוקקים ללידה חדשה, ליצירת עם נולד, ביסוד תפארת יותר נשגב, שהוא מתחיל מהופעה זעירת הכמות, ירח בן יומו, הלוח הולך ואור כצאת השמש בגבורתו, והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבש ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא, במהרה בימינו, אמן.

מדרש שלמה: (דרשת הרב יוסף ריבלין בשנת תרכ"ו) ימי הספירה איפא הם הימים המסוגלים ביותר להתעלות בקדושה אך לעומת זאת הם גם רגישים יותר להתדבקות הקליפות. כי כלל ידוע הוא שכל המקודש ביותר הן במקום הן בזמן בכל נושאי הקדושה עלול להפגע יותר ע"י הסט"א שיונקת את חיותה רק מהקדושה. וזהו הטעם שבימי הספירה צריכים להזהר יותר ממגע עם חברותא רעה ומדברי סכנה. זולת שני ימים מסוימים בימי הספירה שאין הקליפה יכולה לשלוט בהם והם יום העשרים בעמר ויום הארבעים ושנים בעומר כידוע ליודעי חן. שני הימים האלה נתונים בשילובים של קו הרחמים כ' בעומר - יסוד דתפארת, מ"ב בעומר - מלכות דיסוד. ועובדה היסטורית מופלאה היא שתלמידי הגר"א ביום כ' בעומר בזמן תחילת פעולתם הכבירה ביסוד הישוב בירושלים בשנת תקע"ב אותה שנה שבה הניחו את היסוד של ביהמ"ד אליהו על שם רבנו הגר"א בירושלים ראו ברוח קדשם שנפתח החלון הראשון במחיצת הברזל להחזרת החבור של זכות אבות שהי' נפסק מאז זמן חורבן בית המקדש. תלמידי הגר"א ותלמידי תלמידיהם הבאים אחריהם נצלו את שני הימים האלה של הנחת יסוד למפעלי קדושה שונים בירושלים.

שפ"א שבועות תרנ"ח: ענין מגילת רות כשבועות. לבקש הגאולה בכח התורה. דכתיב בעתה אחישנה זכו אחישנה והוא כשיהי' הגאולה בכח התורה דכ' תוחלת ממושכה מחלת לב פי' בזה"ק כשהשפע יורד על פי מדריגת הטבע... ועץ חיים תאווה באה כשמתדבקין בעץ החיים כראוי יכולין ליגאל בכל רגע כי התורה למעלה מן הזמן ואין מוקדם ומאוחר בתורה. זהו אם יגאלך טוב בכח התורה שנקראת טוב. ואם לא יחפץ כו' שכבי עד הבוקר הוא הגאולה בעתה. לכן בעצרת צריכין לבקש על הגאולה בכח התורה.

ברכות ז: אמר רבי יוחנן מפני מה לא נאמר נו"ן באשרי מפני שיש בה מפלתן של שונאי ישראל דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. במערבא מתרצי לה הכי נפלה ולא תוסיף לנפול עוד קום בתולת ישראל אמר רב נחמן בר יצחק אפילו הכי חזר דוד וסמכן ברוח הקדש שנאמר סומך ה' לכל הנופלים:

אורות ישראל ה ו: כל ציורי העולם לא עשו שום רושם כלל על עצמיותה הפנימית של כנסת ישראל. כל ההשקפות, כל מיני בתרבויות ששלטו ושולטים ברוח האדם, מקצה תכל ועד קצהו, לא הגיעו להעביב אפילו נקודה אחת של יפעת האורה האלהית החפשית של כנסת ישראל. תמימה היא, תמימה אשר לא עלה עליה עול, בתולה ואיש לא ידעה, נפלה ולא תוסיף לנפול קום בתולת ישראל. זאת היא אמתתה של הנחמה העליונה המוצצה במערבא.

זנה"ק ויקרא: רבי אחא הוה אזיל בארחא, והוה עמיה רבי יהודה, עד דהוי אזלי, אמר רבי יהודה... ודא קשיא מכלא, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, והאי דקא אמרי כלהו חבריא במלה דא, שפיר הוא, אבל אי פרשתא אתמר בארח נחמה, הוינן אמרי הכי, אבל בהאי קינא אתמר, והא קרא אוכח הכי: אמר ליה, ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מכלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון בחשוכן דאנפין, אמר לי, מחיזו דאנפך אשתמודע מה דבלבך, אמינא ליה ודאי דאנפי ולבי שוין, אמר לי, אימא לי מילך: אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה, אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חבריאי, אמינא הא שמענא מלייהו דהוה מרחמי, ולא מתישבן בלבאי: אמר, כל מה דאמרו חבריאי כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעיין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא, ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינן דחמאן בארחא דאורייתא בארח קשוט: תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוי ישראל תייבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הות תבת לאתרהא, בהווא זמנא דגזר עליה, והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי כזמנין אחרנין, והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה, לא כתיב: מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידיעא, כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא, וכן זמנא חד ותרין ותלת זמנין, לזמנא בתרייתא אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא, אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עליה: כד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכיבת לעפרא, מאן חמא יקרא דמטרוניתא בהווא זימנא, ובעותין דמלכא לקבלה, עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואייתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה: כך קוב"ה, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, כד הוה מטי זמנא היא אתיאת והדרת קמי מלכא, והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קודשא בריך הוא יוחיד בידהא, ויוקים לה, ויתפייס בהדה, ויתיב לה להיכליה: ותא חזי דהכי הוא, דהא כתיב, נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב, (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת, היא לא תוסיף קום כזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה, ועל דא כתיב, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת, אני אקים את סכת דוד, מאן סוכת דוד, דא בתולת ישראל, הנופלת, כמה דכתיב נפלה, ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושבחתא דילה, ודא אוליפנא בהיא שעתא:

אורות התחיה פרק לב: אפיה של הגאולה הבאה לפנינו, שראשית צעדיה הננו חשים ומרגישים, הוא בתוכיותה של כנסת ישראל. מתפתחת היא האומה, בכל כחותיה, מגדלת היא את רוחה, את טבעה ואת עצמיותה, אינה מכרת עדיין את עומק הישות העליונה שהיא כל יסוד תקומתה. עינה לארץ, ולשמים עדנה לא תביט. היא אינה שבה עדיין אל אישה הראשון בפועל, היא מעבדת את חייה בכחותיה הנמצאים בשרשי נשמתה. אמנם בלא קריאת שם, בלא מגמה מבוררת הכל הוא אור ד' וכבודו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זה בבליטה, שם שמים לא שגור בפיה, אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלהי הוא. רק בהגמר התוכן, בהעלות האומה למרום מצבה, אז יוחל אור אלהי נקרא בשם המפורש להגלות, יגלה ויראה, שכל מה שהאיר וכל מה שיאיר, כל שחי וכל שיחיה בה, הכל אור אלהי עולם אלהי ישראל הוא, "וזה שמו אשר יקראו ד' צדקנו", "ושם העיר מיום ד' שמה". **מצב גאולה זה הוא יסוד החזון של הרזים, שכנסת ישראל לא תשוב למקומה לעתיד כי אם קודשא ב"ה וכל חיליו יבאו אליה, ויקימו אותה מן עפרא ביקר סגי, אשרי עין ראתה כל אלה, ולמשמע און ותקוה תשמח נפשנו.** והמשך הזמן, העובר בין ההופעות המיוחדות המרוכזות בכנסת ישראל, עד שיופיע אור תפארת ישראל, לדעת כי שם ד' נקרא עליה, הוא זמן חבלי משיח, שרק אמיץ אונים כרב יוסף היה אומר עליו בנגוד לכל האומרים, ייתי ולא אחמיניה: ייתי ואזכי דאיתיב בטולא דכופתא דחמריה.

אמונות ודעות לרס"ג מאמר ח אות ה: וכיון שארך הזמן ולא שבנו יחזירנו בלי תשובה ויהיה זה בהופעת הגואל אלא שמסורת הנביאים קבלה שיבואו עלינו צרות ומצוקות שעל ידם נבחר לשוב ונזכה לישועה, והוא מאמר קדמונינו, אם ישראל עושין תשובה נגאלין, ואם לאו הקב"ה מעמיד להן מלך שקשין גזרותיו מהמן והן עושין תשובה ונגאלין ואמרו עוד כי סבת הדבר תהיה עמידת איש מזרע יוסף בהר הגליל ויתקבצו אליו שרידי אנשים מן האומה... ותבוא על האומה צרה גדולה באותו הזמן, והקשה שבכולן לקלוקל היחסים בינם ובין כל הממלכות עד שיגרשום אל המדברות וירעבו ויתענו, ומחמת מה שיעבור עליהם יצאו רבים מהם מן הדת וישארו הנשארים המזוקקים, ואז יתגלה להם אליהו הנביא ותבוא הישועה... ישתבח מי שהטיב לבו בהקדימו להודיע לנו את הצרות האלו כדי שלא יבואו עלינו פתאום ויגרמו לנו יאוש.

אורות התחיה פרק מד: מקובלים אנו שמרידה רוחנית תהיה בארץ ישראל ובישראל, בפרק שהתחלת תחית האומה תתעורר לבא... והם הם חבלי משיח אשר יבסמו את העולם כולו ע"י מכאוביהם.